

ЛЕВИТСЬКА Ірина Георгіївна

Випускниця факультету
монументального живопису (1954 р.)

Заслужений художник України. Лауреат міжнародної премії ім. П. П. Гулака-Артемовського.
Член Національної спілки художників України,
Національної спілки журналістів України

◀ Ярило. Картон, темпера, 100x70.
1986

▲ П. Чайковський – пори року.
Березень. Полотно, олія, 60x62.
2010

▶ Казки Гофмана. Полотно, олія,
60x62. 2005

▶ М. Гоголь. Вій. Полотно, олія,
60x62. 2003

Киянка у третьому поколінні, І. Левитська походить із творчої родини — її мама та бабуся були акторками. З раннього дитинства мандрувала із театральними колективами, виконувала дитячі ролі. Роки війни пережила в окупації: разом з іншими вигнанцями її вивезли до Австрії, де вона продовжила перерване війною навчання у КХСШ ім. Т. Г. Шевченка у Вищій школі ужиткового мистецтва (Відень).

Повернувшись до України, вступила на декоративний факультет Київського художнього інституту, а коли в 1949 р. факультет було переведено до Львова, опинилася на кафедрі текстилю ЛДПДМ.

Разом з однокурсником Мироном Кипріяном часто відвідувала Львівську оперу, а згодом почала працювати над створенням декорацій до вистав. У студентські роки захоплювалася малюванням соборів та архітектурних пам'яток Львова.

Згодом перевелася на факультет монументального живопису — справжній осередок мистецтва в інституті, де педагогами із фаху були нині вже класики українського мистецтва Й. Бокшай, Р. Сільвестров, Р. Сельський, В. Манастирський. Тут І. Г. Левитська працювала із «живим генієм» — Іваном Скобалом.

Упродовж 50 років активної творчої діяльності Ірина Георгіївна проявила себе як монументаліст, живописець, графік, журналіст, знавець історії, театру, музики й літератури. У 1960–1990 рр. працювала в царині монументального мистецтва. Створила понад 200 творів у різних техніках: вітражі в музеях Т. Г. Шевченка (1961), Лесі Українки (1962), М. Т. Рильського (1967), 17 вітражів у Переяслав-Хмельницькому археологічному музеї (1972–1975), вісім вітражів у Будинку композиторів у Ворзелі (1977), вітражі й карбування на станціях метро «Поштова площа», «Контрактова площа» (1976–1977), «Лісова» (1979) у Києві тощо. Загалом Ірина Левитська займалася оформленням експозицій восьми музеїв України, а її улюбленими стали Чернігівський історичний музей ім. В. В. Тарнавського та Музей Володимира Гнатюка у Велесневі на Тернопільщині. Теми, що їх розробляла мисткиня для монументальних творів, згодом розвивала у живописі та графіці.

Обшири різносторонніх зацікавлень І. Г. Левитської виявляються у серіях акварелей, літографій, ліногравюр, живописних композиціях різних років — рефлексіях на теми творчості М. В. Гоголя, Т. Г. Шевченка, Лесі Українки, Е. Т. А. Гофмана, М. О. Булгакова та інших класиків.

